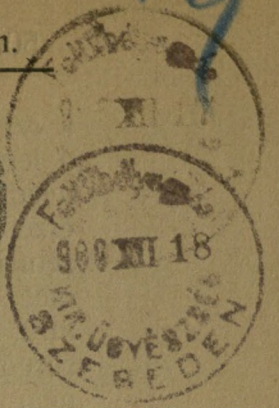

MINDSZENTI LAP

Előfizetési ár:

Egész évre 4 korona
Fél évre 2 korona
Negyed évre 1 korona

Vegyes tartalmu hetilap. Megjelen minden vasárnap.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:

Kossuth Lajos-utca 9. sz., hová a lapot érintő megkeresések intézendők.

Hirdetéseket

és nyílt-téri közleményeket a kiadóhivatal jutányos ár mellett közöl.

A magyar tanítóóság.

A magyar tanítóóság közel negyven éven át az önmegtagadásnak szinte páratlanul álló próbáját állotta ki.

A kultur-fejlődéssel párhuzamot tartva, az évtizedről-évtizedre, sőt évről-évre fokozódó igények elől ki nem térve, megfeszített erővel hódolt hivatalos, társadalmi és hazafiui kötelességeinek, annak dacára, hogy vállalai a legsúlyosabb anyagi gondok nélkülözése, terhe alatt görnyedezett; annak dacára, hogy saját édes otthonában a legszükségesebbek, a legnélkülözhetlenebbek hiányában szenvedő család kétségbeesését is neki kellett türtőztetnie, szerettei szeméből az inségtől facsart könnyeket neki kellett törölgatnie.

Négy évtized alatt minden megváltozott körülötte, csak egy maradt meg; az ő földhöz ragadt szegénysége. Sőt ez még egyre fokozódott, mert a 40—100, sőt magasabb százalékgig emelkedett árágáság közepette évről-évre kisebbedett értéke az ő mozdatlanul egyforma, csekélyke fizetésének.

Szivig és csontvelőig nyilalt a fájdalom a magyar tanítóóságban, midőn tudós szociológusok ajkairól hirdetni

hallotta, hogy magánemberek konvenciósi béresei 800—900—1000 korona bért keresnek évente s elemi iskolát végzett mesterlegények nagyobb napi bérhez jutnak, mint a magyar nemzeti kultúra apostoli buzgalmu munkásai: a tanítók.

Fájdalmát, elkeseredését még nagyobbította az a körülmény, hogy a sorsa felett intézkedők körében évtizedeken át nemcsak igaz jóakarókra nem akadt, de sorsa iránt melegebben érdeklődőket, bajai iránt érzékkel bírókat nem tudott találni.

Akadtak ugyan egyesek az ország nagyjai között, akik szépen kihimezett szavakkal méltatták a tanítói hivatás magasztosságát, a nemzet jövőjére ható nagy fontosságát; de a tanítónak s vele együtt a tanítócsaládnak nélkülözését, szenvedéseit vagy nem ismerték, vagy nem tartották — a közérdek szempontjából figyelemre érdemesnek.

Csak így történhetett, hogy még egy — különben nagynevű s egyebekben nagy érdemű — kultuszvezér is, hogy az esetleg jobb szándéku törvényhozást presszionálja a csekély tanítói fizetés további fentartására, tárcáját kötötte a 600 koronás minimum újabb törvénybe iktatásához. Csak így történhetett, hogy egy későbbi

kultuszminiszter idejében a közoktatási kormányzat köréből „féktelen ambíció“-nak bélyegezték a magyar tanítóóság az a kívánságát, hogy a tanítói fizetés is legyen legalább annyi, amennyit a vele egyenlő kvalifikációval bíró közügyi alkalmazottak élveznek.

Mindezt a tanítói sérelmek és panaszok sorából csak úgy nagyjából kiragadva, annak feltüntetése céljából említjük, hogy ki mutassuk indokoltságát és természetességét a tanítóóság körében élő elkeseredésnek s az ebből fakadó tulizgatott lelkiállapotnak.

De annak a dokumentálására is alkalmassak e megemlékezések, hogy a magyar tanítóóság még ebben a végső elkeseredésében s ebben a tulizgatott lelki állapotban is tudta régi erényét, az önmegtagadást gyakorolni: most sem tért át egy vonalnyi sem új kívánalmak területére, hanem önmagához hiven és következetesen ragaszkodott azokhoz a természetes és minden körülmény által támogatott követelményekhez, amelyeket, mint évtizedes tapasztalatok által tanítói közóhájja érlelt kívánalmakat az 1904-ben tartott VI. Egyetemes Tanítógyűlés határozat formájában összegezett.

Ma még ezek mellett a határozatok mellett, mint egy ember áll a tanítóóság

TÁRCA.

TENGERÉN.

A gőzhajón vettem észre. Nem a milliói tették, nem is az, hogy én nő vagyok, aki szívesen érdeklődik az idegenek iránt. Hanem volt valami az arcán, valami megmagyarázhatatlan kifejezés, ami felébresztette a figyelmemet és találgatásra ösztönzött.

Még egyszer kijelentem, hogy a pénznek semmi köze sem volt a dologhoz, hiszen, amikor legelőször feltűnt, azt sem tudtam, hogy kicsoda!

Én csak a közepeskoru embert láttam benne, amint gondolatokba merülve sétál föl-alá a fedélzetén és egyszerre csak azon vettem észre magamat, hogy érdeklődöm iránta; később aztán a nevét is megtudtam és azon csodálkoztam, hogy miért nem viselkedik vidámabban. (Én bizony vigabban pislognék bele a világba, ha olyan jövedelem volna, melynek leírásához öt vagy hat számjegy szükséges).

Már ötödnapja voltunk az uton és épen az irországi Quenstown felé közeledtünk, amikor megtudtam az emberem élettörténetét.

Ő maga mondta el nekem, mert nagyon összebarátkoztunk, már amint ilyen tengeri utazáson rendszerint történni szokott. Azt azonban nehezen hiszem, hogy jobban tudnám elmondani, mint ahogyan ő elmondta.

Azért hát az ő tulajdon szavait fogom idézni, amennyire tudniillik emlékezem rájuk.

— Bizony nem mindig voltam én gazdag ember. Hej nem bizony!

Magánfitkár voltam egy uriembernél, kétszáz font évi fizetéssel. Azt is meg kell jegyezni, hogy nem vagyok amerikai születésű. Ámbár nagyon soká éltam az Egyesült-Államokban, itt születtem Angliában.

Egy báró és egyben országgyűlési képviselő volt a gazdám. Neve azonban nem tartozik a dologhoz. A lányát Mabel-nak hívták. Huszonkét éves volt, én huszonhét és amint már a konvenció is magával hozza, ha jól sejtem, ön sem fog bámulni rajta, ha azt mondom — megszerettük egymást. Szeretném ha önnek le tudnám írni Mabel-t. Kérem, idézze emlékezetébe a legszebb leányt, akit valaha látott és akkor talán fogalma lesz Mabel-ről. De nem, akkor sem tudná elképzelni, mert hozzá fogható szépség talán még nem is volt soha. Szívesen megmutatnám az arcképét, csak hogy nincsen. Hát gondoljon magának egy éjszemű szőke leányt, olyan hajjal, melyen mintha mindig napsugár csillogna. Ilyennek képelem a gyermekemet.

— A gyermekét-e? kérdeztem.

A milliomos igent intett.

— Igen, kérem, az egy másik Mabel, akihez ép most utazom, egy kis leány, akit az anyja uevére kereszteltettem! Husz éve nem láttam a leányomat... Amikor Mabelt feleségül vettem, atyja kitagadta és nem törődött vele többé. Bizony, kérem. Akkor —

Isten a tanum — becsülettel megvezekeltem a vétkeimért, mert szegény feleségem annyit szenvedett, hogy alig bírtam elviselni.

Eleinte nem ment rosszul a dolgunk. Már előbb megtakarítottam egy kis pénzcskét és ha nem is adhattam egyebet, legalább gondatlan életet biztosíthattam neki. De most már az volt a baj, hogy nem kaptam állást, úgy hogy mind rosszabbra fordult a sorsunk és mikor a gyermek megszületett, már alig volt egy-két fillérkénk. Szereztem ugyan valami másoló munkát, de hát nyomoruságosan fizették. Olyan volt az, mint valami alamizsna. Rendesen azt mondtam a feleségemnek, hogy korcsmában ebédelek. Szegénynek rézpénzzel kellett gazdálkodni, mert a legnagyobb nyomorban éltünk.

Most persze ezt az egész hajót megvehetném és meg sem érezném, hogy pénzt adtam ki, de akkor egy ürügombot se voltam képes haza vinni a feleségemnek.

E szavak után nagyot nyelt a milliomos. Alighanem valami káromkodást folytott magába. Azután engedelmet kért, hogy rágyujt-hasson.

— Gyujtson csak rá egész bátran, — mondtam neki, ami megtörténvén, jó ideig egyikünk sem szólott semmit.

— Egyszerre megbetegedett — szólalt meg hirtelen a milliomos — és amikor tisztán láttuk, hogy nem fog felgyógyulni, csak akkor irt egy levelet atyjának. Az apa el is jött. Alig változott meg a két év alatt, mióta nem láttuk. Leánya, persze, sokkal jobban

s ezek kivívásáért folytatott harcában, a legizgatottabb hangulat között sem feledkezett meg hazája és nemzete iránt érzett kötelességéről. A magyar nemzetnek és a nemzet törvényhozóinak meg kell tehát találnia az utat és módot arra, hogy ezek a jogos kívánalmak sürgősen megvalósíttassanak, mert az nem lehet nemzeti érdek, hogy 30 ezer kulturmunkás nyomorultabban éljen és küzködjön, mint él és küzd a szolgák és alsóbb rendű hivatalnokok és alkalmazottak egész serege.

Hazáért, nemzetért élni-halni, dolgozni és szenvedni tudó harmincezer magyar tanítónak, harmincezer főnyi kulturseregnek megingathatlan meggyőződése az, hogy kívánalmainak kielégítése nélkül üres szó és hiu ábránd magyar nemzeti kulturpolitikáról még csak beszélni is. Mert amint a legzseniálisabb hadvezér legbiztosabbra vett haditervét nem valósíthatja meg győzni vagy halni kész közkatonák százezrei nélkül, azonképen a legistenibb lángot lelkében hordó kulturpolitikus sem valósíthatja meg céljait megelégedett, a vezérek eszméért munkálni, fáradni bírók, élni-halni tudó közkatonák, — tanítók nélkül!

Három válasz.

Lapunk 48-ik számában megjelent „Tanítóink és Mezőfi“ című rövid újdonságunk, jóllehet, mint odadobott elmefuttatás iratott meg, mégis — úgy látszik — sok igaz lehet benne, mert több oldalról lett észrevételre érdemesítve. Legalább is, hogy úgy mondjuk, fölsziszszénésre adott okot nemcsak helybeli állami tanítóinknak, de kollégáinknak, a Csongrádi Lap-nak, sőt a Szabad Szó — uram bocsá! — világnak is.

Tanítóinknak megjegyezzük, hogy olyantól mosakodnak, amivel távolról sem gyanúsítottuk. Nincs okuk visszautasítani a szociálmussal való vádolást, mert mi csak

el volt változva. Feleségem arra kérte az atyját, hogyha majd meghal, gondoskodjék a kis babánkról. Ezt meg is ígérte az apa. Csak azt kötötte ki magának, hogy amíg husz éves nem lesz a leányom, addig ne törődjem vele és ne is iparkodjam viszontlátni. Feleségem vonakodott, de én elfogadtam a föltételt. Mert ha visszautasítom, gyermekem egész jövőjét tönkretettem volna.

— És azóta nem is hallott róla? — kérdeztem.

— Nem, semmit. Ugy alkudtunk meg, hogy se nem látom, se nem írok neki, — felelte a milliomos. — Egy hét múlva eltemették s feleségemet és Mabel-t, a gyermekemet, nagyapáék vitték magukhoz. Attól a naptól fogva egy betűnyi hírt sem hallottam felőlük. Rólam se tudják, hogy élek-e, vagy meghalltam?

— Valóságos regény — mondtam rokonézzsel. — Ön milliomos lett és most viszatér a leányát követelni. De ugy-e most már elviszi magával Amerikába?

— Magam is úgy remélem, — felelte ő. — De azonkívül azt is remélem, hogy olyanak fogom találni, mint az anyja volt! Azóta mindig az volt egyetlen gondolatom, egyetlen vágyam — csak azt reméltem, hogy korábban fogom elérni. Imádkoztam, hogy gazdagon térhessek vissza Angliába — akkor is csak azért imádkoztam, amikor mint nyomorult koldus vitorláztam Amerika felé és Newyorkban tizenöt dollárral szálltam partra.

Iátszatról beszéltünk. Azt sem róttuk volna fel, ha a szociálmuss hívei volnának. Bár rájuk tudjuk olvasni, hogy ők is szociálisták. Csak hogy megnyugvással és örömmel konstatáljuk, hogy nem annak a szociálmuss hívei, amelytől mi is félni akartuk őket s amelynek Mezőfi a vezetői. Mert máskülönbben szociálisták vagyunk edesmindnyájan a szó nemes értelmében, akik nemcsak magunknak, hanem egészben népünknek javára dolgozunk, ha nem is nagy dobbal, hanem zajtalanul.

Ha a darabont kormánytól nem fogadott el tanítóink semmit, akkor nem kevesebb oka volt tartózkodni az egyetlen Mezőfi által képviselt alacsony színvonalon mozgó, állandóan a tanult elem ellen izgató szociálmuss pártfogásától. Ügyük nem áll oly rosszul, hogy ezt ne nélkülözheték volna. Amint-hogy az ország tanítói sem érezték volna e tekintetben a szegvári kerület, de különösen Mindszent tanítói kérvényének hiányát.

Hazafiságukat sem érinté a kérdés. Anélkül senki sem képzelte őket.

Egyben azonban elvetették tanítóink a kapa nyelét. Nevezetesen nem áll, hogy akár Mindszentben, akár az államnál valamelyikük is 800 korona évi fizetésért szolgálna a tanítványt, mert mint utána jártunk, a valóság az, hogy a legkisebb fizetésű helybeli tanító is 2000 korona körüli fizetést élvez. Hogy igazuk nincsen egészen, mutatja abbéli nyilatkozatuk, amely szerint bárkihez is szívesen fordulnának helyzetük javításáért.

Egyebekben pedig tudomásul szolgál, hogy mindnyájunk által tisztelt tanítóink és tanítónőink is szívesebben ülnek a husos fazék mellett, mint az üres fazék mellett. Kívánjuk, hogy juttasson a magyarok Istene mindannyiok tányérjába naponkint ama bizonyos tyukhusból.

Evvel aztán, reméljük, ki is békítettük a tanítótestületet.

Am kevésbé előnyös helyzetünk a Csongrádi Lappal szemben. Mert őt legelőbb is arra kell kérnünk, hogy máskor idézett részt nem értelemferdítő kihagyásokkal szabadon idomítva reprodukáljon, különösen, ha már

Évekig küzdöttem és éheztem, amíg aztán egyszerre megfordult a szerencse. Kezdetben csak apró üzleteim sikerültek, lassankint mind nagyobb vállalatokba bocsájtottam és végre — meghallgatta Isten az imát.

Engemet egészen lebilincselte a történet, amely regényes elemekben bővelkedett.

Másnap délután Liverpoolba érkeztem és a bucsuzásakor sok szerencsét kívántam a milliomosnak.

— Mondja meg Mabel-nek, hogy gratulálok a papájához — mondtam neki.

Ő csak nevetett és aztán bucsut vett tőlem. Én pedig elgondoltam, hogy Mabel talán már férjhez is ment, családja, gyermekei is vannak és egészen idegenül él az apjától, akít nem is ismer. De hát van-e ember, aki egy milliomos apát ne vállalna magáénak? Arra az eredményre jutottam, hogy az az apa bizony nem fog csalatkozni várakozásában és annyi gyermeki szeretetet fog találni, amennyit csak remél. Mindazonáltal nem tudtam más dologra irányítani a gondolataimat, folyton az apa motoszkált a fejemben, aki a husz éve nem látott gyermeke felé utazik. Eredeti volt elgondolni, hogy ime: itt van egy leány, aki nyugodtan édegeti napjait és nem sejt, hogy ezalatt milliókat halmoztak fel számára.

Egy hétig szándékoztam Liverpoolban maradni és ezalatta mindig csak az apára és a leányára gondoltam. Csodálatos módon ép

dült betűket kerestetett elő a szedőgyerekekkel. Ugyanis a cikkünkben kikapott idézet valódi szövege im ez: „Am azért ezuttal nem gondoltak-e arra, hogy lépésük által legalább látszólag — magukat annak a szociálmussnak karjaiba vetették, amelytől éppen az intelligenciának érdeke magát távol tartani.“ Ez talán mégis másképp hangzik az „annak“ szó bennhagyásával és a szociálmussnak a „demográciával való kibővítése nélkül.“

Kifogásolt cikkünk vezető gondolata előbbiekben körvonalozva lett. Szerencsénk, hogy ezt a felfogást nem egyedül osztjuk, mint lapársunk gondolja. Sőt merjük azt képzelni, hogy lapársunk is osztja, mert azt a szociálmussnak nevezett tévtant itéltük el, amely elsősorban itt a fajmagyarság között osztálygyűlöletet szít. Csakis ezen mesterségesen felszított osztálygyűlölet által alakított tömeg terrorizálása szerezte meg Mezőfinek a kerület mandátumát. Egy pillanatig sem tarthatjuk tehát oportunistáknak, hogy a lecsepült kabátos nép egyik alkotó részét képező mindszenti tanítósnak a szociálmussnak a képviselőjéhez fordult támogatásért. Ne azonosítsa lapársunk a Mezőfi által a nép között hirdetett álszociálmussát a német parlamentben helyet foglaló szociáldemokráciával, sem az ottan ülő 84 szociálistát kerületünk képviselőjével. Majd akkor hasonlítsa össze, ha ismerni fogja Mezőfi hirdetett programjait. Ha még nem ismeri, utalunk Darányi miniszternek az országgházban e hó 12-dikén tett fölszólására, amelyben Mezőfi előző nagyhangu tiltakozására szemelvényeket olvas föl a Szabad Szóból, a melyekben Mezőfi és társai a társadalom, vallás és törvény ellen izgatnak.

Nem cselekszik illet a német parlament egyetlen szociálista képviselője sem. Mert vannak olyan hazafiak. A mi ugynevezett paraszt-szociálista agitátoraink működését élénken jellemezte az országgház 13-diki ülésén Molnár Albert képviselő, aki célozván Mezőfi mosakodására, bizonyítja, hogy igenis, Mezőfi izgató; nem egyetértést, de békétlenséget szít a nép között. Felolvas egy ki-

az utolsó napon megint összetalálkoztam a milliomosmal.

A pályaudvaron történt, Egy indulni készülő vonatba akartam beszállani, ő pedig egy épen akkor megérkező vonatból szállt ki.

— Nos? kiállítottam feléje.

— Megint csak visszamegyek az Egyesült-Államokba — mondta ő. — Utazásom kárba veszett. Mabel még egészen kis gyermekkorában meghalt, tizenkilenc esztendővel ezelőtt.

Engemet olyan szomorúság fogott el, mint még soha életemben. Együttérzésemnek résztvevő szavakkal adtam kifejezést. Ő kérészetlen szavakkal köszöntött meg a részvételemet.

— Hát a felesége atyját életben találta? — kérdeztem azután.

— Igen — mondta ő — még mindig igen súlyos viszonyok között. Hanem rendbeszedtem a dolgait és most jobban áll mint valaha.

— Ön igazán nemeslelkű ember, — feleltem. Abban a pillanatba reám szólt a kalauz, hogy szálljak be, mert indulunk.

A milliomos kezét fogott velem és a vonat utnak indult. Visszanéztem és láttam, hogy arcának szakasztott olyan a kifejezése, amilyen egy hűség kedvenc kutyámé volt, amely nem rég mult ki karjaim között.

F. C. Philips.

áltványt, amelyben Mezőfi új Messiásnak van elkeresztelve, aki a nép fölszabeditására van hivatva. Folytatja, hogy azokból a proklamációkból, amelyet Mezőfi és pártja kiadnak, kitérnek, hogy az igények fokozása, az osztálygyűlölet keltése célja Mezőfi pártjának; egészségtelen, zavaros állapotokat akarnak teremteni, amelyek már egyiküknek: Várkonyi Istvánnak két házat hozott Budapesten. Mily jó üzlet is ez!

Bemocsokolják minden intézményünket, vezérferfiainkat, ócsárolnak mindent, ami a magyar előtt becses és tiszteletre méltó. Kitérnek a szülői szeretetet. Hízelegnek a népnek, hogy megronthassák. Családi szeretetről, házhoz való ragaszkodásról, az állam iránti kötelességekről bizony nem beszélnek. A papi ruha piros posztó az agitátorok szemében. Félnak, hogy amit ők rontanak a népen, azok majd helyre hozzák, mint olyanok, akiknek legtöbb alkalmuk van a néppel érintkezni. Ha a nép között vannak, bujnak a hatóság emberei elől, az intelligens emberek elől. Ha a tanyák között összejönnek, míhlyest hatósági közeg avagy gyanus cím közeledik, oszlik a gyülekezet, vándorol más tanyára. Legyen meggyőződve a „Csongrádi Lap“, a német szocialista nem röstell lángoló hazaszeretetről stb. beszélni hatósági avagy gyanus emberek előtt.

Ha ezeket mind tudja a „Csongrádi Lap“ elhiszi, hogy mi az intelligenciát és az úrság fogalmát nem zavarjuk össze; de nem téveszt meg bennünket az álszociálisták sem a maguk által is átértett szociáldemokráciával szemben, amely nekünk nem is politikai, hanem társadalmi hitvallásunk.

A „Szabad Szó“-nak kevés szava volt hozzánk, nem akart megalázkodni a kedves. Mi éppen így vagyunk ő kegyelmével, tehát kvítek vagyunk.

Ujdonságok.

— **Karácsonyi ajándékok.** Ögróf Pallavicini Sándorné Ónagyméltósága 200 koronát adományozott az óvodás gyermekek karácsonyfájára, az ögróf ur pedig szintén 200 koronát az állami iskolák szegény tanulóinak fölruházására. Az iskolai gondnokság és az óvodára felügyelő bizottság a nagylelkű adományokért ezuton is köszönetét és háláját nyilvánítja.

— **Mindszenti közgyűlése** által a jegyzők szaporulata és az iskolai építkezés ez ügyében kiküldött bizottság e hó 12-dikén rándult át Szentésre az alispán urhoz, 14-én pedig Szegedre a tanfelügyelő urhoz, hogy őket ügyüknek pártfogóiuil megnyerje. Mindkét helyen előzékenyen fogadtatott a küldöttség s a legjobb reményekre jogosító biztatással jöttek haza. — Adná Isten, hogy fáradozásukat jó siker koronázza.

— **A póttartalékosok kártalanítása.** A múlt évben lefolyt nagy és válságos alkotmányküzdelemnek legsajnálatosabb áldozatai kétségtelenül azok a szerencsétlen póttartalékosok voltak, kiket — mert a rendes ujoncozás elmaradt — a létszám kiegészítése végett, állandó katonai szolgálatra hívtak be és tartottak vissza a kaszárnyákban és ezek közt is természetesen a legszázalomraméltóbbak azok voltak, akik ennek folytán bevonulván, családjukat itthon a legnagyobb nyomorban, kenyérkereső nélkül kényszerültek hátra hagyni.

Az új kormány ezeknek a szerencsétleneknek a kártalanítására másfél millió korona összegyűjtést szánt, melyek vármegyénkint a helyi hatóságok kimutatása alapján fognak utalványozni. Csongrád vármegyében is elkészültek már a hatóságok a szükséges kimutatásokkal, melyek a megyén összegyűjtetvén, a felosztási tervvel együtt most küldetnek fel a kormányhoz. A kimutatás és felosztási tervet szerint a tiszántuli járásban Mindszentnek 3134 kor. 17 fill., Szegvárnak 2840 kor. 88 fill., Nagymágocsnak 975 kor. 58 fill., Fábiansebestyennek 508 kor. 83 fill., Derekegyházának 717 kor. 20 fill. és Magyarésnek 466 kor. 83 fillér jut. A járásunkbeli összes szegénysorsu póttartalékosok tehát, ezen kimutatás alapján 8642 kor. 72 fillért kapnának az előirányzott másfél millió korona összegből, mely tehát, ha a kormány a maga által megállapított egyéni segélyben tényleg kívánja részesíteni a póttartalékosokat, — semmi esetre sem fogja fedezni a szükségletet.

— **A Mindszenti-hegyeshalmi iskolának** Márton Géza tanító által kérelmezett kibővítése és átalakítási ügye régen foglalkoztatja községünket és a fölötte hatóságot. Legújabbban a köz. bizottság helyszíni vizsgálatot rendelt el benne, amely Dr. Cicatricis Lajos alispán vezetése mellett tegnap december 15-én tartott meg. Hisszük, hogy e vizsgálat most már megoldásra vezet az odiosus ügyet.

— **Hetvenéves menyasszony.** Szegváron nagyon mulatságos eset történt a múlt héten. Gyurkó Teca 70 éves cigánylányhoz beállított egy délceg atyafi s magát Szigeti Sándor szentesi lókereskedőnek adván ki, arra kérte a ráncosképű öreg hajadont, hogy legyen a felesége. Gyurkó Teca rozszant szívében legott pislákolni kezdett a szerelem s miután nagyon is magához illőnek találta a deli lovagot, elrebegette a boldogító igent s nyomban ki is tüzték a lakodalom napját, amelynek terminusa a múlt vasárnap járt le. A füstös képek egész légiója tömörült a lakodalmas háznál, de a fiatal vőlegényt hiába várták, nem hozta meg a gőzös. Hanem azért csöppet se akasztották meg a lakodalom menetét, mert olyan dáridót csaptak, hogy a nagymérvű tivornyázást a rendőrségnek kellett mérsékelni oly módon, hogy fölőszlatta a násznépet. Később kitérte, hogy Szigeti Sándor lókereskedő nem is létezik s egy szegvári parasztleány agyában született meg gondolat, hogy álrühába öltözik s megtréfálja a vén hajadont.

— **Az új fiúiskola udvarának feltöltése** darabban maradt volt a nyári felülvizsgálatkor. Most, hogy egészen bevégeztetett, kiszállt a helyszínén e hó 11-én az iskolaépítő bizottság s konstatálván a befejezést, ily értelemben tesz a község tovább jelentést az építést ellenőrző szegedi államépítészeti hivatalnak.

— **A Szabad Szó agyarkodása.** „Mezőfi képviselőnk a főispáni installáción“ címen ujdonságot közölt lapunk 48-ik száma, amelynek tárgyilagos tartalmát a „Szabad Szó“ megrovásban részesíti s a megrovást egy ildomtalan kirohanással fűszerezvén, az ujdonságban használt „lelkiismeretes“ szóért más érv hiányában gunyosan „szent“-nek nevezi a cikk íróját. Hogy Mezőfi lapja a vallást s különösen a római katolikus vallást minden kínálkozó alkalommal gunynyal illeti, papjait becsmérli, pellengérezzi, azt már megszoktuk, legyen neki kedve s hiveinek gusztusa szerint. Mi nem élünk Mezőfivel és társaival szemben hasonló fegyverrel. Tiltja

izlésünk s tiltja valódi szabadságszeretetünk, amely egyaránt megbecsüli mindenik vallás felekezetet. Az agyarkodás, a durva szavak tömkelegének dobálása nem a mi mesterségünk. Megmosolyogjuk csupán a Szabad Szó féktelen haragját, bármily alantas módon epéskedik ismét az urak ellen; azt azonban olvasóközönségünk megnyugvására regisztráljuk, mivel a személyeskedés, lapunk társadalmi irányánál fogva tullepi a mi benső házi szabályainkat, hogy jövőben sem a Szabad Szóval, sem annak vezetőivel polemizálni nem fogunk.

— **Meghívó.** A mindszenti építő-munkások sajtó egylete javára folyó évi december hó 26-án (karácsony másodnapján) Dobos István vendéglőjében zártkörű táncmulatságot rendeznek. Belépődíj személyenkint 1 kor. Kezdeté este 7 órakor.

— **Az oláh tanító büntetése.** Szentéről jelentik: Csongrád vármegye közigazgatási bizottságának fegyelmi választmánya e hónap 11-én délután ülésezett dr. Kelemen Béla főispán elnöklése mellett. A fegyelmi választmány Rouka Illés tömörkényi állami iskolai tanító ügyével foglalkozott, aki magát következetesen Rouceánu Illésnek írja, s akinek közjegyzőileg hitelesített oklevél másolatából sem lehet az igazi nevét megállapítani, miután a másolat egy vakarásos bizonyítványról készült. A fegyelmi választmány Rouka vagy Rouceánu Illés néptanítót jogosulatlan névhasználatért, felsőbb hatóságaival szemben tanúsított konok engedetlenségeért és tiszteletlenségeért, tanügyi állásával össze nem férő hazafiatlan magatartásáért és mert gyermekeit is hazafiatlan szellemben neveli, az évi fizetése 10 százalék összegének megfelelő pénzbüntetésre ítélte.

— **A nádpálca.** Egyik iskolában történt. A segédtanító urat behívták nyolc heti fegyvergyakorlatra. A tanító ur a napokban tette le a fegyvert s boldogan tért vissza apró tanítványaihoz, akik elképzelték, hogy mennyire vágyakoztak utána, pláne ha titokban megvaljuk azt is, hogy a tanító ur Pestalozzi hive, aki tudvalevőleg azt hirdette, hogy a népnevelés és a nádpálca szoros összefüggésben vannak egymással.

Dehát a gyerekek mégis örültek a tanító ur jöttének. Virággal diszítették fel mindent. A tanító ur boldog volt. Az első órán nem is terhelte az apróságok holmi földrajzzal és számtannal, hanem kedves epizódokat mesélt nekik a katonaeletről.

A következő óra azonan már rosszul kezdődött. Az egyik gyerek bekente a falat korommal. Ez az, ami a segédtanító urat kihozta a sodrából. Dühbe jött.

— **Megállj csak, majd adok neked!**

Ama bizonyos büvös sarok felé sietett, ahol a nádpálca áll. Megáll. Haragos arca felderült. A nádpálca is fel volt — virágözva.

— **Papírárok emelése.** A fővárosi papírkereskedők egyesülete a napokban tartott ülésében elhatározta, hogy miután a papírárgyártmányok ára folytonosan emelkedik, a papírcikkek árát ők is felemelik 10 százalékkal. Az utóbbi időben már kétszer emelték a papír árát, a gyárosok kartellja alapján 5—5 százalékkal s ha most a papírnagykereskedők szándékukat megvalósítják, ezzel a papír árában, rövid néhány hónapon belül már 20 százalék emelkedés áll elő.

— **A posta karácsonyi figyelmeztetése.** A karácsonyi és újévi rendkívüli csomagforgalom ideje alatt a küldeményeknek késedelem nélkül való kezelése csak úgy biztosítható, ha a közönség a csomagolásra és címzésre vonatkozó postai szabályokat betartja. Különösen szem előtt tartandók: — Pénzt, ékszer más tárgyakkal egybe csomagolni nem szabad. — Csomagolásra falada, vesszőkosár, viaszos, vagy közönséges vászon, kisebb értékű és súlyu tárgyaknál erős csomagoló papír használandó. Vászon vagy papírburkolatu csomagokat göb nélküli zsinnyel többszörösen át kell kötni és a kötést keresztezéseivel vésett pecsétnyomóval le-

pecsételni. — A címzés a legpontosabban jelölje a címzett vezetéki és keresztnévét, megkülönböztető jelzőjét, polgári állását, lakhelyét, kerület, utca és házszám megjelölésével. Ahol posta nincs, az utolsó postaállomást is. — A címet a burkolatra kell írni, ha nem lehetne, akkor fatáblára, bőr, vagy erős papírlapra, melyet szorosan a csomaghoz kell kötni. A papírlapra írt cím egész terjedelmében felragasztandó a burkolatra. Jó, ha a feladó neve és lakása egy papírra jegyezve, a csomagba tétetik, a címzett teljes címével együtt, hogy ha a címet a csomagról leveszne is, kézbesíteni lehessen a csomagot. Jó, ha a feladó nevét a külső címraton is kitünteti. — A csomagok tartalmát úgy a címraton, mint a szállítólevél szabatosan és részletesen kell jelölni. Fogyasztási adó alá eső, budapesti vagy bécsi küldeményeken kitüntendő a szállítólevél is a tartalom minőség és mennyiség szerint, mert ez a gyors kézbesítést lényegesen elősegíti.

— Legolcsóbb folyóirat. Pár nap előtt jelent meg a fővárosban, Negyedi Béla és Schröder Hugó szerkesztésében „A Jövő“ című havi szemle első száma. Az izléses kiállítású, könyvalaku folyóiratot művészi címlap díszíti. — „A Jövő“ tartalma élénk és változatos. Többek között irtak bele: Szabolcska Mihály verset, Sziklay János tárcát, Petri Artur verset, Negyedi Béla tárcát. Azonkívül terjedelmes irodalmi, művészeti és közgazdasági rovat teszi tartalmassá a szemlét. „A Jövő“ egész évi előfizetési ára csak két korona, mely beküldhető bélyegeken is. Egyes szám 20 fillér. A legolcsóbb magyar folyóirat méltán megérdemli az olvasó közönség érdeklődését. Mutatványszámokat kívánatra küld „A Jövő“ kiadóhivatala: Budapest, VIII. Baros-tér 4. szám I. emelet.

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
OLOSZKAI HORVÁTH ANTAL

Horváth A. könyv- és műnyomdája, 1906

Megvételre keres

egy erős, használt, de jó karban levő ígás kocsit Csótó Nagy István faterkedése Mindszenten.

Legjobb mellékkereset

nők és családok részére. Egy helyen és egy háztartásban se hiányozzék az eredeti

STIRIAI KÖTŐGÉP

melylyel naponta a legkényelmesebben
5—6 koronát kereshet mindenki.

Arjegyzék ingyen.

Kedvező fizetési feltételek.

Tanítás Budapesten ingyen.

Első Styriai kötőgépgyár

magyarországi képvisellete

Fogl József Lajos

3—30 műgépész

Budapest VI., Csengeri-u. 54.

Acetilén-fény

minden házban!

A költséges acetilén-berendezések elkerülése céljából oly acetilén-lámpát szerkesztettem, amely alacsony ára miatt lehetővé teszi, hogy korunk e valóban gyönyörű és mindammelllett csekély költséget igénylő fénye minden házban élvezhető legyen.

Minden általam készített lámpa kis fejlesztőgéppel van felszerelve, a mely jóság és megbízhatóság tekintetében az eddigieket messze fölülmulja.

Készítek asztali, függő és utcán kézben hordozható acetilén-lámpákat egyszerű és díszes kivitelben, ugyszintén üzletbe való és nagy fényerejű műhelyi lámpákat.

Aki érdeklődik lámpáim iránt, szívesen látom főutcán levő műhelyemben.

Midőn megjegyzem, hogy acetilén-lámpáim árai nagyon jutányosak, kérem a nagyérdemű közönség szives támogatását.

Tisztelettel

Mihály Dávid

1—10

lakatos.

Csillogó

karácsonyfa-diszek, képeskönyvek, ifjúsági iratok, imakönyvek s egyéb ajándéktárgyak nagy választékban jutányos áron beszerezhetők Horváth Antal könyv- és papirkereskedésében

Karácsonyi és ujévi képeslevelezőlapokban, ugyszintén díszes üdvözlőkártyákban feltűnő szép ujdonságok.

VALÓDI OLASZORSZÁGI

édes maróni

kilónként 18, 20 és 22 krajcárért kapható kicsiben és nagyban **FLORIANCSIK** Mihály olasznál Mindszent.

Névjegyek

modern kivitelben készülnek

Horváth Antal
grafikai műhelyében

Olcsó árak!

Kincses Kalendárium

Mikszáth-Almanach

1907-re

már megjelent és kapható

Horváth Antal

könyv- és papirkereskedésében.

Naptárak

1907-re nagy választékban.

ESTERHÁZY-COGNAC

mely

a közönség kedvencz itala
mindenütt kapható.

Központi iroda:

GRÓF ESTERHÁZY GÉZA-FÉLE

COGNACGYÁR

Budapest V., Nádor-utca 16.

5—12